

La tribuna

Mediació i justícia més efectiva

Es tracta d'un procés extremadament efectiu, on un 80 % de les mediacions acaben amb acords

RAMON
Tena

Fa uns dies el Consell Superior de la Justícia anunciava a la pàgina web i al seu twitter que s'iniciava un procés per a modernitzar l'Administració Judicial, seguint principis d'agilitat, eficiència i obertura, entre altres. Precisament, el passat 4 d'octubre va tenir lloc una conferència, organitzada conjuntament pel Consell Superior de la Justícia i el Col·legi d'Advocats, sobre com la mediació contribueix a fer una justícia més efectiva.

La mediació és una forma confidencial i molt flexible de resoldre conflictes en què les persones que tenen un desacord es reuneixen amb un mediador neutral i imparcial. Aquest les ajuda a dialogar, identificar els interessos de cada part i negociar entre elles perquè arribin a un acord. A diferència del que pugui fer un Batlle o un àrbitre, el mediador no els imposa cap solució sinó que ajuda a que siguin les parts les que construeixin el seu propi acord. La mediació s'aplica sobretot a disputes en l'àmbit laboral, familiar i empresarial.

UN PROCÉS de mediació comporta certs avantatges, com la seva rapidesa i un menor cost des d'un punt de vista econòmic i emocional. De fet, es tracta d'un procés extremadament efectiu, on un 80 % de les mediacions acaben amb acords totals o parcials. A més, un dels resultats és que la relació entre les parts (comercial, laboral, familiar...) es manté.

Tal com ha quedat patent en aquells països on la mediació s'ha inclòs com a complement de la justícia tradicional, aquesta eina con-

tribueix a construir sistemes de justícia més àgils, ràpids i eficaços.

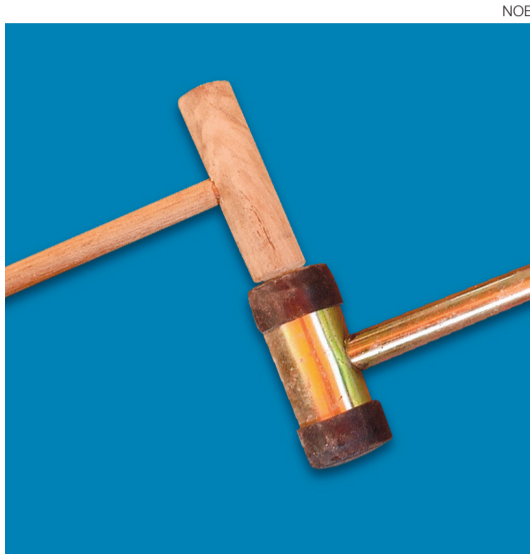
¿Com podria ajudar la mediació a la justícia andorrana? En primer lloc, un dels problemes que actualment té l'Administració de Justícia és l'alt volum de dossiers que els batlles han de tractar, tant noves entrades com sentències pendents d'executar. Sembla evident que si els ciutadans tinguessin accés a la mediació prèvia a un judici, el nombre de casos que arribarien a mans dels batlles seria també menor. I, de retruc, també el nombre de sentències pendents d'executar.

De fet, tal com passa en països on la mediació ja està implantada, el recurs a la mediació es podria donar en qualsevol moment processal, el que donaria a la justícia una major agilitat per adaptar-se a cada situació. Fins i tot en aquells casos que acabessin arribant a mans del batlle (divorcis, per exemple, que requereixen una decisió judicial) el temps de tramitació seria molt menor ja que les parts arribarien al judici havent assolit ja un acord.

Un segon problema que es va mencionar en l'obertura de l'any judicial el passat 5 d'octubre va ser la patent manca de recursos que tenen les diferents sales dels tribunals d'Andorra. No cal dir que si arribessin menys casos a la Batllia, es veurien alliberats recursos (temps, diners, personal...) que podrien destinar-se a altres assumptes.

FINALMENT, implantar la mediació com a part del sistema de justícia podria acabar amb un dels problemes més greus que té actualment la justícia: l'elevat nombre de sentències pendents d'executar.

Precisament, una de les resistències que alguns sectors tenen envers la mediació és que es tracta d'un procediment voluntari i els acords són privats i, per tant, no disposen de força legal que obligui a la seva execució. Tot i ser acords voluntaris, cal tenir present que aquests recullen

Amb la mediació, el nombre de casos dels batlles seria molt menor

el que les parts han volgut acordar, i això facilita molt la seva execució. De fet, estudis que s'han fet a països tan diversos com Estats Units, Mèxic, França, Espanya i Singapur demostren que entre el 85 i el 100 % dels acords s'han acomplert i segueixen en vigor al cap d'un any. Si tot i això les parts desitgen donar més força al seu acord, sempre existeix la possibilitat d'anar al notari i elevar-lo a públic.

Per acabar, cal tenir present el costat humà de la justícia. Qualsevol que hagi passat per un procés a la Batllia sap el desgast emocional que comporta, sigui per un tema familiar com laboral o empresarial. A més, una de les conseqüències sol ser que la relació entre les parts es deteriora o s'acaba trencant. Pensem a tall d'exemple en un divorci en què hi ha menors implicats. No només es veu perjudicada la relació entre els progenitors sinó que els menors acaben rebent una part important de la pressió que provoca la ruptura i el procés judicial.

is d'una justícia més ràpida, àgil i efectiva.

NO VOLDRIA acabar aquest article sense mencionar el paper dels advocats. Juntament amb els batlles i els magistrats, els advocats són un dels protagonistes de la vida judicial. En conseqüència, es tracta d'un dels col·lectius que més poden fer per la promoció de la mediació. De fet, en aquells països on la mediació funciona és en gran part gràcies a aquest col·lectiu. Malauradament, també són una de les professions que més resistència hi oposen a l'inici.

Com explicava un dels ponents de la conferència del passat octubre, l'advocat i mediador **Antoni Vidal**, el principal problema és el desconeixement ja que, sobretot en els inicis, els advocats no saben bé quin ha de ser el seu paper en un procés de mediació. Com comentava el ponent, els advocats consideren que la mediació ja la fan ells, tot i que no sigui exactament així. Els advocats, deia **Vidal**, negocien en benefici del

seu client. El mediador, en canvi, és una figura neutral i imparcial, el que permet a les parts treballar vers un acord de forma més constructiva.

Tot i això, és important recalcar que el paper del mediador i el de l'advocat són complementaris, i mai competidors. El paper de l'advocat de fet és indispensable abans, durant i després d'un procés de mediació.

Abans d'iniciar el procés, els advocats són una peça clau ja que poden informar i orientar el client vers aquest mètode per resoldre la seva disputa. Un cop la mediació ha començat, els advocats segueixen sent una part involucrada com a consellers legals del seu client. De fet, quan les parts arriben a mediació directament, un dels únics suggeriments que es fan és que també comptin amb consell legal per poder prendre decisions amb el màxim d'informació. Finalment, un cop s'arriba a un acord de mediació, són els advocats els encarregats de redactar els protocols legals i, si s'escau, facilitar la tramitació del cas a Batllia.

De fet, els advocats també poden ser un dels col·lectius més beneficiats per la implantació de la mediació. Un dels arguments que més se senten és que si les persones escullen un mediador, aleshores l'advocat es quedarà sense client. És tot el contrari ja que la mediació és un complement de la tasca que fa l'advocat: un cop arribats a l'acord de mediació el cas torna als advocats, que són els qui redacten l'acord legal i finalitzen els tràmits necessaris.

A més, un problema resolt en poc temps gràcies a un procés de mediació pot contribuir a donar una imatge positiva de l'advocat davant el client, ja que finalment és l'advocat qui ha suggerit al client que provi a fer una mediació abans d'anar a la justícia ordinària. Per tant, de cara al client és l'advocat qui l'ha orientat vers una opció que li ha estalviat un llarg procés a la Batllia. ■
Mediador familiar

Lectors

CORREU
Fiter i Rossell, 4 Edifici La Torre
AD700, Escaldes-Engordany

FAX
736 210

CORREU ELECTRÒNIC
redaccio@elperiodicandorra.ad

Andorrana de Publicacions, S.A. com autora col·lectiva del diari EL PERIÒDIC D'ANDORRA, s'oposa i prohibeix expressament la reproducció dels seus continguts d'aquest diari, en modalitat de revista o recopilacions de premsa (press-clipping) sense comptar amb autorització escrita per la seva editora.

EL PERIÒDIC publica opinions, rèpliques y suggeriments d'interès general, respectuos amb les persones i les institucions. Les cartes, han de tenir un mínim de 20 línies, i si son considerades molt llargues podran ser extractades. Tot així resulta impossible publicar-les totes. Tampoc es mantindrà correspondència o contacte telefònic, sobre les cartes. Es poden enviar per correu, fax o correu electrònic. Hi ha de constar: el nom i cognoms, passaport, domicili i el telèfon.

QUEIXES: Els lectors poden expressar les seves queixes al diari quan considerin que s'ha vulnerat els principis recollits al Codi Deontològic, pel tractament que donen els mitjans informatius sobre els diferents temes.

ACOMIADAMENTS

Llar d'infants de la Seu

Grup d'extreballadores
La Seu d'Urgell

Escrivim aquestes línies després de veure, amb impotència i indignació, com sis treballadores de les llars d'infants municipals de la Seu d'Urgell hem estat acomiadades d'una manera totalment injusta i irregular. Ara, quan vivim un dels períodes de més

injustícia social, els que tenen el poder no sols no ens representen sinó que actuen amb fins i propòsits contraris a la voluntat popular retallant drets fonamentals com és la nostra indemnització!! Tot això després de sis d'anys treballant amb tota la dedicació que ens ha estat possible; hem vist les mancances que patia el servei: manca de personal, moltes vegades no es cobrien les baixes, falta de recursos, de material... i molts cops ho hem afrontat i cobert amb el nostre esforç i els nostres diners, i tot pel benestar dels infants.

I què hem de dir dels nostres contractes, tots amb molts defectes de forma. Després de demanar els triennis que ens corresponien per escrit i després d'haver registrat a l'Ajuntament una sol·licitud, només vàrem trobar el silenci administratiu, com tantes altres vegades.

Les poques coses ben fetes que han fet en el nostre acomiadament ha estat donar-nos quinze dies de preavís, a finals del mes d'agost, de manera que no hem tingut la possibilitat de trobar cap feina a educació. D'altra banda, mai han dit que no ens indemnitzarien, al contrari, sempre ens han assegurat que no hi hauria cap problema i que estarien al nostre costat per al que volguéssim. Quina hipocresia, senyors. L'Ajuntament volia fer-nos esperar fins a l'acomiadament de companys d'altres departaments; això sí, després de voler-nos fer signar una carta en la qual ens comprometiem a no demanar res a l'empresa. Així doncs, vam recórrer al sindicat, que sempre han estat disposats a ajudar-nos. Res més lluny de la realitat, senyores i senyors. Després de diverses reunions i trobades cada dos per tres que-

ien en contradiccions quan es reunien amb els responsables de l'Ajuntament i nosaltres vam acabar encara més desorientades i sense cap solució. Al final ens vàrem trobar soles.

Per últim, vàrem fer arribar per escrit les nostres reivindicacions a l'ajuntament, l'últim dia que tenien de termini per contestar-nos, després d'un mes, a les quatre de la tarda se'ns presenten dos policies municipals amb una carta certificada argumentant que desestimen lo que ens pertoca per llei, la nostra indemnització. A l'Ajuntament de la Seu no els importa anar a judici, potser perquè els diners que s'hi juguen no son seus. Això sí, es malgasten els nostres diners en qüestions no prioritàries, com per exemple per fer un estudi dels llocs de treball del personal del consistori, que ha quedat inacabat en un calaix, o per pagar

20.000 euros en advocats perquè ens acomiadin. Per a això de diners tampoc no en falten.

El nostre sentiment és d'impotència en veure que la nostra ciutat, de la qual ens sentim orgullosos, està representada per gent que ens fan sentir que la nostra dedicació ha quedat en va, que només som números i que ens han fet arribar al límit d'haver de demanar el nostre Ajuntament.

Volem defensar la nostra dignitat i un servei tan bàsic com l'educació, i per això fem aquest escrit. La nostra feina era una part molt important de les nostres vides, una feina que s'ha de fer amb dedicació i amor. A més a més, volem agrair el suport rebut dels pares. Per acabar, volem dir que treballar a la llar d'infants ha estat una de les èpoques més satisfactòries de les nostres vides.